

Nieuwsbrief

Den Hoorn, 14 juli 2007

IN MEMORIAM

Maandagavond 9 juli 2007, de telefoon gaat. Het is Robert-Jan, zijn stem is in paniek. Hij vertelt dat Joël een paar minuten daarvoor een ongeluk heeft gehad met de motor en naar het MCA gaat.

Ik vertel Ina wat er gebeurd is en probeer haar nog gerust te stellen met de mededeling dat Joël een sterke vent is en het misschien wel meevalt. In mijn hart weet ik wel beter. Ik ken de Fritzschie en Joël van haver tot gort en dit klonk niet goed. Als een automaat begin ik mijn

bellijstje af te werken. Jack van Baarsel, zijn bataljonscommandant wordt hier ook niet vrolijk van. Het vijfde motorongeval binnen een jaar met als triest resultaat een dode. De drie andere zijn er bovenop gekomen. Joël is de vijfde..... het zal toch niet waar zijn. Na het marine situatie centrum en centrale ziekenboeg te hebben gebeld begint het wachten. Binnen een half uur word ik terug gebeld.....ongelofelijk.... dit moet een vergissing zijn, dit kan niet waar zijn... Mijn gedachten gaan naar Elsemieke, Bernard, Robert-Jan, Bart-Willem maar ook naar Joël's ouders, zijn broer Johan en zijn zus Martyne.

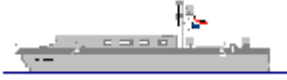
Weer een belondje: met een brok in de keel doe ik de hoogst noodzakelijke mededelingen en val in een gat. Samen zitten Ina en ik op de bank een beetje voor ons uit te staren. Het kan niet waar zijn.....Toch is het zo.

Even Later bellen de mannen uit de kazerne. Ze zitten bij elkaar. Baas, kom er maar bij wordt er gezegd. Samen proberen we richting te geven aan de opwellende emoties, het helpt niet veel maar de kracht van de groene familie voelt wel goed.

Elsemieke heeft mij gevraagd hier te spreken. Ik doe dit niet alleen als Amfi Aad maar ook als nestor van het amfibisch bedrijf maar bovenal als vriend van Joël, Elsemiek en de beide families.

Mijn eerste herinneringen aan Joël gaan eigenlijk terug naar het waterkamp 1999, het jaar daarvoor was hij ook al mee geweest, meegelokt door zijn broer Johan die ik voor het eerst in WK96 tegen ben gekomen.

Wat mij opviel aan Joel was zijn enorme prestatie drang. Ondanks dat hij een gozertje was van net 16 jaar streed hij mee in de top tien van de zware klassementen zoals de Admiraal de

Stichting Keep Them Landing

Semper Humidi Pedes

Beschermheer Generaal-majoor der Mariniers R.L. Zuiderwijk

Ruytertour, de Survival of the Fittest en de Ultimate Fitness Challenge. Daarnaast was hij geen grijze muis, alles wat Joël deed moest maximaal, gedreven en vol passie. Ik heb mezelf dat jaar vele malen afgevraagd wie nu eigenlijk de echte kwartier was in sloep 5. Zijn bevordering tot kwartiermeester was een logische stap en hij was hier apetrots op.

Het jaar daarop is hij er weer; groter, sterker, enthousiaster en niets was hem te gek en dat zeilen vond hij maar verspilling van kostbare tijd waarin je ook met je sloepie buiten had kunnen spelen.

In die tijd heb ik veel gesprekken met hem gevoerd en het was dan ook niet verwonderlijk dat hij op 21 augustus 2000 bij het Korps Mariniers in dienst trad.

Het jaar erna werd Joël tijdelijk bootsman en ontpopte hij zich als een kerel met natuurlijk overwicht en leiderschap. Nog steeds gedreven en op weg naar die eerste plaats. Die moest gehaald worden. Het was hem bijna gelukt de Survival of the fittest te winnen, maar dit keer werd hij tweede, 37 seconden achter Vincent Oostenbrink.

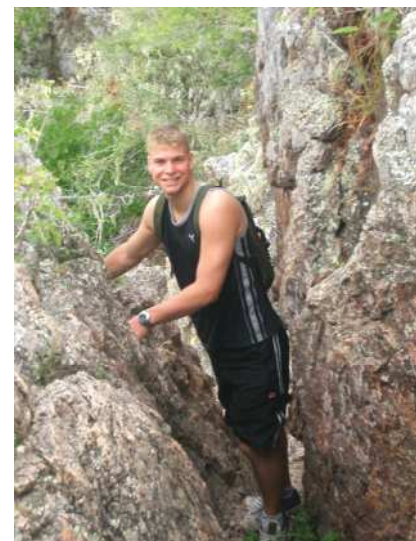
Volgens mij is dat ook het jaar dat hij voor het eerst zijn broer Johan versloeg, die ondanks dat hij stuurman was deze titanenstrijd niet uit de weg wilde gaan.

Na een half jaar infanterie in Doorn werd Joël in september 2001 bij mij in de 2BTCIE geplaatst. Ook hier ontpopte Joël zich als een hard werkende kerel met het hart op de juiste plaats, onbaatzuchtig en altijd behulpzaam. Telkens als ik bij nacht en ontij bij in dok op de terugkomst van de boten stond te wachten kwam Joël met een smile op zijn gezicht binnen.

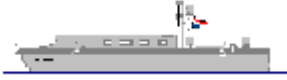
Waar Joël niet van hield was papierwerk. Een aardig voorbeeld hiervan is zijn verzoek om de landingsboot bestuurder opleiding te mogen volgen. Niet op een verzoekenbriefje maar op de achterkant van een corveebriefje uit het vorige waterkamp. 21 juli 2002, het felbegeerde landingsbootbriefje zit in zijn zak en Joël gaat naar 1BTCIE.

26 juli 2002, de bootsen bevinden zich in de concentration area bij de familie Fritzsche. Hier is volgens mij het vonkje met Elsemieke overgesprongen.

Joël dacht wel dat het niet opviel maar het lag er duimendik bovenop: hij was verliefd. Niet voor niets heeft Joël zich dit kamp extra uitgesloofd. Na het winnen van de admiraal de Ruytertour sleepte Joël op vrijdag 2 augustus na een slopende dropping en weinig slaap de eerste plaats bij Survival of the fittest binnen. Als klap op de vuurpijl won zijn sloep ook het algemeen waterkamp klassement. Hiermee schreef hij geschiedenis, de eerste boots die alle prijzen in zijn kast had staan.

Dat Joël en Elsemieke verliefd waren was ondertussen hartstikke duidelijk, eigenlijk veel te duidelijk en toen ze aan vader Bernard te kennen gaven dat ze samen naar de West wilden, hebben er nog heel wat verhitte gesprekken plaats gevonden. Dat Bernard zich zorgen maakte vond Joël niet zo gek, dat doet iedere vader die zijn dochter van 18 naar een tropisch eiland ziet vertrekken.

Stichting Keep Them Landing

Semper Humidi Pedes

Beschermheer Generaal-majoor der Mariniers R.L. Zuiderwijk

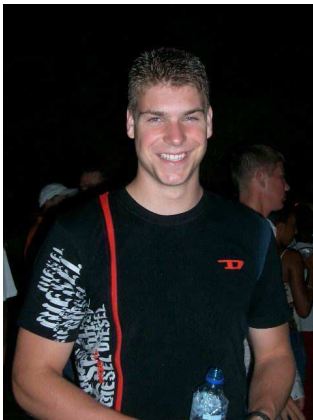
Een gouden tijd hebben jullie daar gehad en intens van elkaar genoten. Ook wij zijn er geweest en zijn gastvrij in jullie huis ontvangen, ongedwongen en onvergetelijk, de uren onderwater, het nachtduiken maar ook het beklimmen van de Cristoffel.

In die zelfde periode gingen Johan en Lenneke trouwen. Nooit zullen we de vreugde vergeten toen Joël en Elsemieke onaangekondigd en een beetje laat de trouwzaal binnen kwamen. De hele trip vanuit de West was met militaire precisie opgezet, de hele wereld zat in het complot, jammer van die twee flitspalen. Maar ja, een goede grap mag geld kosten.

Binnen het Korps liep het goed, het amfibische bedrijf was je lust en je leven. Als jonge 2^e bestuurder deed Joël het goed op de boten en al kwam ik niet zoveel meer buiten ik hoorde wel steeds goede verhalen over hem. Korporaal worden dat wilde hij nog niet, hij had geen missies gedaan, was geen commando en niet koudweergegrind. Uiteindelijk hebben we Joël zover gekregen dat hij wel de korporaals opleiding in ging. Waarbij ik hem regelmatig heb voorgehouden dat niet de stickers op je pak maken wie je bent maar wat erin zit.

Na je korporaalopleiding keerde je terug naar de bakermat van het Amfibisch Bedrijf. Volgde met succes de opleiding voor LC 2 en kreeg je eigen boot, de L9535.

Eerste bestuurder van een LCVP, weer een mijlpaal. Als ik jou naar buiten zag gaan met een bak vol EVO'ers dan gaf dat een geruststellend gevoel. Joël kon je om een boodschap sturen en je wist dat hij het vertrouwen niet zou beschamen. Een vent met verantwoordelijkheidsbesef en goed gemotiveerd.

Zo kan ik nog wel uren doorgaan..... Joël is en blijft voor ons een gouden vent. Hij heeft 6 jaar moeten oefenen om mij bij mijn voornaam te noemen. Joël een vent met het hart op de juiste plaats die op natuurlijke wijze invulling gaf aan het begrip korpsgeest en kameraadschap. Maar ook de warme vriendschap met Ina en mij, de garage feestjes met de waterkampers, de winter BBQ of ff bellen uit Spanje dat hij weer een goed landingstrandje gevonden had of Elsemieke had meegenomen naar een of andere bergtop om van het uitzicht te genieten.

Nooit meer zal Joël op zondagochtend bij ons in de keuken staan met een glimlach van oor tot oor en roepen "kijk eens wat ik heb meegebracht", een appeltaart gebakken in huize Fritzsche....en ga zo maar door.....

Joël namens alle booten, kwartieren, honderden Sjakies en Schuddebuikjes, makers van je groene familie en van het Korps Mariniers, vrijwilligers van keep them landing en allen die jou dierbaar zijn ... we zullen je verschrikkelijk missen maar niet vergeten .....rust zacht.

Amfi Aad